

EN NAPOLITANO ZDRAVO, LEPOTICE

S engleskog prevela
Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

Za Džuli i Vita

Da li je iko smatrao da je sreća roditi se?
Žurim da obavestim njega ili nju da jednaka je sreća umreti,
a to mi je poznato.
Ja prolazim kroz smrt sa samrtnikom i kroz rođenje sa sveže
okupanim odojčetom, i nisam sadržan u prostoru
između šesira mog i čizama,
Pažljivo istražujem raznovrsne predmete,
nema dva ista i svaki je dobar,
Zemlja dobra i zvezde dobre i dodaci njihovi svi dobri.¹

– VOLT VITMAN, „PESMA O MENI”, VII

¹ „Vlati trave - izabrane pesme”, Volt Vitman, prevod Ivan V. Lalić, Beogradski izdavačko-grafički zavod, 1974. (Prim. prev.)

Vilijam

FEBRUAR 1960 – DECEMBAR 1978.

Prvih šest dana svog života Vilijam Voters nije bio jedinac. Imao je sestru; bila je to trogodišnja djevojčica riđe kose i zvala se Kerolajn. Postojali su snimci bez tona sa Kerolajn, na kojima se Vilijamov otac smejao, što je bio prizor koji Vilijam više nikada nije video. Lice njegovog oca je tada bilo ozareno, a malena riđokosa, koja je na jednom snimku podigla haljinu preko lica i trčala ukrug kikoćući se, očigledno je bila razlog. Dok su Vilijam i njegova majka bili u bolnici posle njegovog rođenja, Kerolajn je dobila temperaturu i počela da kašlje. Kad su se vratili kući, malena se malo oporavila, ali i dalje je gadno kašljala, i kad su roditelji jednog jutra ušli u njenu sobu, zatekli su je mrtvu u krevetu.

Vilijamovi roditelji nikada nisu pominjali Kerolajn tokom Vilijamovog odrastanja. Na stočiću u dnevnoj sobi stajala je jedna njena fotografija, do koje je Vilijam povremeno odlazio da bi ubedio sebe da je stvarno imao sestru. Preselili su se u kuću okrečenu u tamnoplavo sa krovom od šindre na drugom kraju Njutona – predgrađa Bostona – i u toj kući Vilijam je bio jedinac. Njegov otac je bio računovođa koji je radio prekovremeno u centru grada. Otkad mu je ćerka umrla, njegovo lice se više nikada nije ozarilo. Vilijamova majka je pušila cigarete i pila burbon u dnevnoj sobi, ponekad sama, a nekad sa komšinicom. Imala je kolekciju kecelja sa karnerom koje je nosila dok je kuvala i uzrujala bi se svaki put kad bi je isprljala.

„Možda ne treba da nosiš kecelje dok kuvaš”, rekao je jednom Vilijam dok je njegova majka bila sva zajapurena i na ivici suza zbog

tamne mrlje od sosa od mesa na tkanini. „Zapaši kuhinjsku krpu umesto nje, kao gospođa Kornet.”

Majka ga je pogledala kao da joj se obratio na grčkom. „Gospođa Kornet, ova što živi pored nas? I što stavi krpu?”, rekao je Vilijam.

Vilijam je od svoje pete godine skoro svakog popodneva odlazio do obližnjeg parka ponevši košarkašku loptu jer je košarku, za razliku od bejzbola i fudbala, mogao da igra sam. Na zapuštenom terenu sa košarkaškom tablom obično nije bilo nikoga, pa bi ubacivao loptu satima pretvarajući se da je igrač „Seltiksa”. Bil Rasel je bio njegov omiljeni igrač, ali da bi bio Rasel, moraš da imaš nekog drugog da blokiraš ili da budeš odbrana. Sem Džouns je bio najbolji strelac, pa je Vilijam obično bio Džouns. Pokušavao je da oponaša savršeni stil ovog plejmejкера zamišljajući da je drveće oko terena grupa navijača koji bodre svoj tim.

Jednog popodneva, kada je imao deset godina, došao je da malo puca na koš, ali teren je već bio zauzet. Šest dečaka – otprilike Vilijamovih godina – jurili su jedan drugog i loptu između obruča. Vilijam se okrenuo da ode, ali jedan od njih mu je doviknuo: „Hej, hoćeš da igraš?” A onda, ne sačekavši da Vilijam odgovori, dodao je: „Ti si u plavom timu.” U roku od nekoliko sekundi Vilijam je bio uvučen u igru dok mu je srce snažno tuklo. Jedan dečak mu je dodao loptu, a on mu je odmah vratio, plašeći se da će promašiti ako puca i da će mu posle kazati da nema pojma. Nekoliko minuta kasnije utakmica je naglo prekinuta zato što je neko morao da ide kući, pa su se razišli, svako na svoju stranu. Vilijam je otišao kući, a srce mu je i dalje tutnjalo kao lokomotiva. Dečaci su posle toga ponekad bili na terenu kad bi se Vilijam pojavio sa svojom loptom. Nisu dolazili po nekom utvrđenom rasporedu, ali uvek bi mu mahnuli da im se priključi kao da je jedan od njih. To Vilijama nije prestajalo da iznenađuje. Deca i odrasli su inače gledali nekud pored njega ne primećujući ga, kao da je nevidljiv. Njegovi sopstveni roditelji gotovo da ga nikad nisu pogledali. Vilijam je sve to prihvatio smatrajući da je to razumljivo; uostalom, i jeste bio dosadan i ni po čemu poseban

da bi bio upamćen. Ono što se na njemu prvo zapažalo bilo je bledilo: imao je kosu boje peska, svetloplave oči i izrazito belu kožu, karakterističnu za ljude engleskog i irskog porekla. I iznutra je bio jednako nezanimljiv i bezbojan kao i spolja, čega je bio potpuno svestan. U školi nikada nije progovarao i niko nije hteo da se igra s njim. Međutim, prvi put je dobio priliku za nešto a da pritom nije morao da priča kada su ga dečaci sa košarkaškog terena uključili u igru.

U petom razredu osnovne škole nastavnik fizičkog mu je rekao: „Vidim da po podne tamo pucaš na koš. Koliko ti je visok otac?”

Vilijam se zbunjeno zapiljio u njega. „Ne znam tačno. Prosečne je visine valjda?”

„Dobro, verovatno ćeš biti plejmejker. Moraš da poradiš na držanju lopte. Znaš ko je Bil Bredli? Onaj nezgrapni momak iz 'Niksa'? Kad je bio mali, zalepio je karton za naočare da ne bi gledao naniže, da ne bi mogao da vidi stopala. I tako je driblao ulicom, gore-dole, noseći te takve naočare. Izgledao je kao ludak, u to nema sumnje, ali naučio je da drži loptu izuzetno čvrsto. Imao je savršen osećaj kako će lopta da odskoči i kako da je nađe a da ne gleda.”

Tog popodneva je odjurio kući sav uzdrhtao. Prvi put je neko od starijih pogledao pravo u njega – primetio je i njega i ono što radi – i ta pažnja ga je uznemirila. Nije prestajao da kija dok je tumbao po zadnjem delu fioke tražeći dečje naočare. Dva puta je išao u kupatilo pre nego što je pažljivo zalepio pravougaone komadiće kartona za donji deo naočara.

Kad god se osećao čudno ili bolesno, brinuo je da će umreti. Bar jednom mesečno bi se posle škole zavukao ispod pokrivača, ubeđen da boluje od neizlečive bolesti. Nikad to nije pominjao roditeljima zato što u njegovoj kući bolest nije bila dozvoljena. Kašalj se posebno smatrao užasnom izdajom. Kad bi se prehladio, dopuštao je sebi da kašlje samo u svom ormaru, i to zatvorivši vrata na njemu, a da bi prigušio buku, uronio bi lice u niz okačenih košulja koje je morao da nosi u školu. Bio je svestan da mu ta poznata briga golica ramena

i potiljak dok je trčao napolju sa loptom i naočarima. Međutim, sada više nije imao vremena za bolest niti za strah. Osećao je da je sada poslednji delić mozaika njegovog identiteta legao na svoje mesto. Dečaci sa terena su ga cenili, kao i nastavnik fizičkog. Možda nije imao jasnu predstavu ko je, ali svet mu je rekao da je košarkaš.

Nastavnik fizičkog mu je dao još neke savete koji su mu pomogli da postane bolji i u drugim segmentima igre. „Za odbranu: odgurni decu ramenom ili zadnjicom. Sudije to ne smatraju faulom. Izvodi sprint: prvi korak izvedi brzo i pobedi protivnika odmah posle dribla.” Vilijam je poradio i na dodavanju da bi mogao da dobaci loptu najboljim igračima u parku. Hteo je da zadrži svoje mesto na terenu i znao je da je koristan u igri ako se potrudi da ostali dečaci budu bolji. Naučio je gde da otrči da bi obezbedio više prostora strelcima da ulete. Blokirao je protivnike da bi njegovi saigrači uspeli da izvedu svoje omiljene šuteve. Dečaci su tapšali Vilijama po leđima posle uspešne igre i uvek su hteli da igra na njihovoj strani. To prihvatanje je donekle umirilo strah koji je nosio u sebi: na košarkaškom terenu je znao šta treba da radi.

Kada je pošao u srednju školu, bio je dovoljno dobar igrač da uđe u školski tim. Bio je visok sto sedamdeset tri centimetra i igrao je na poziciji plejmejкера. Svi oni sati vežbe sa naočarima su se isplatili; bio je daleko najbolji dribler u timu, a nije bio ni loš skakač iz unutrašnje zone. Radio je i na preuzimanju lopte nakon promašenog šuta, što je doprinelo smanjenju broja izgubljenih lopti u napadu. I dalje mu je najbolje išlo dodavanje, a njegovi saigrači su voleli to što su utakmice bile zanimljivije i što su postizali bolje rezultate kad je on bio u postavi. Bio je jedini prvak u školskom timu, pa kad se pilo pivo u podrumu nekog od njegovih starijih saigrača, čiji su roditelji bili voljni da zažmure na jedno oko, nikad nisu zvali Vilijama. Njegovi saigrači su bili šokirani – štaviše, svi su bili šokirani – kada je tokom leta posle drugog razreda porastao dvanaest i po centimetara. Kada je počeo da raste, njegovo telo kao da nije moglo da se zaustavi, i po završetku srednje škole već je prešišao dva metra. Nije mogao da se

dovoljno najede da bi držao korak sa rastom i postao je mršav kao glista. Njegova majka bi se uplašila svaki put kad bi ujutru upao u kuhinju i dala bi mu ponešto da pojede kad god bi prošao pored nje. Kao da je to što je mršav govorilo loše o njoj buduću da je ona bila zadužena da ga hrani. Njegovi roditelji su ponekad dolazili na njegove košarkaške utakmice, ali ne baš svaki put, i tad bi učtivo seli na tribine, po svoj prilici ne znajući ko je ko na terenu.

Njegovi roditelji nisu bili na utakmici kad je poleteo da uhvati izgublenu loptu ispod koša, pri čemu ga je neko gurnuo. Telo mu se izvilo pri padu, pa se dočekaao nezgodno na desno koleno. Taj zglob je pretrpeo čitav udarac i izdržao svu njegovu težinu. Vilijam je čuo kako mu je nešto krcnulo u kolenu, a onda mu se navukla magla preko očiju. Njegov trener, koji kao da je umeo da priča samo na dva načina – da viče i da mrmlja – urlao mu je u uvo: „Voterse, jesi dobro?” Vilijam je i na vik i na mrmljanje uglavnom odgovarao upitnom intonacijom; nikada nije bio dovoljno siguran da nešto iznese kao tvrdnju. Pročistio je grlo. Magla oko njega i u njemu bila je gusta i obrubljena bolom koji se širio iz kolena. „Nisam”, kazao je.

Polomio je čašicu, što je značilo da će propustiti poslednjih sedam nedelja juniorske sezone. Noga mu je bila u gipsu, i potpomagao se štakama dva meseca. Prvi put od svoje pete godine nije mogao da igra košarku. Sedeo je na stolici na okretanje u svojoj sobi i ubacivao zgužvani papir u kantu na drugom kraju. Oni oblaci koji su se navukli od povrede i dalje su bili tu; koža mu je bila vlažna i hladna. Lekar mu je rekao da će se potpuno oporaviti i da će moći da igra u seniorskoj sezoni, ali Vilijama je svakog minuta u danu hvatala blaga panika. I protok vremena je postao čudan. Imao je utisak da će zauvek ostati zarobljen u tom gipsu, u toj stolici, u toj kući. Počeo je da razmišlja o tome kako on to više ne može da izdrži, kako ne može više da sedi u tom slomljenom telu. Razmišljao je o svojoj sestri Kerolajn, o tome kako je više nema. Razmišljao je njenom odlasku, koji nije razumeo, ali dok se kazaljka vukla od jednog minuta do drugog, želeo je da nema ni njega. Van košarkaškog terena bio je

potpuno beskoristan. Nikome ne bi nedostajao. Niko nije govorio o Kerolajn, pa tako neće ni o njemu. Tek kada su mu najzad skinuli gips i kada je ponovo počeo da trči i puca na koš, ona magla i misli o odlasku su se raspršile.

Zahvaljujući dobrim ocenama i potencijalu kao mlade nade košarke, Vilijam je dobio ponudu za školarinu od nekoliko koledža sa programima na najvišem nivou međukoleške lige takmičenja. Bio je zahvalan na tim školarinama zato što njegovi roditelji nikada nisu pomenuli da bi mu plaćali koledž i zato što mu je time bilo zagarantovano da će igrati košarku. Hteo je da ode iz Bostona – najdalje što je otputovao bilo je sto pedeset kilometara od centra grada – ali od vreline i vlage na jugu postajao je nervozan, pa je prihvatio školarinu univerziteta „Nortwestern” u Čikagu. Krajem avgusta 1978. godine poljubio je majku na rastanku na železničkoj stanici, a sa ocem se rukovao. Priljubivši dlan uz očev, Vilijamu je proletela čudna misao kroz glavu – da više nikada neće videti svoje roditelje – da su oni uvek imali samo jedno dete, ali da to nije bio on.

Vilijama je nešto privuklo časovima istorije kada je popunjavao formular birajući predmete na koledžu. Smatrao je da ima rupe u znanju o tome kako svet funkcioniše, a činilo mu se da istorija ima odgovore. Dopadalo mu se to što taj predmet posmatra različite događaje i pronalazi obrazac. *Ako* se ovo desi, *onda* će se desiti ovo. Ništa nije bilo potpuno slučajno, pa je stoga mogla da se pronađe veza između atentata na austrijskog nadvojvodu do svetskog rata. Sve u vezi sa životom na koledžu bilo je previše novo za njega da bi bilo predvidivo, a Vilijam se upinjao da pronađe neki osećaj ravnoteže suočen sa uzbuđenim studentima koji bi mu bacili petaka dok je išao niz bućan hodnik u svom studentskom domu. Svoje dane je podelio na učenje u biblioteci, treninge na košarkaškom terenu i pohađanje nastave. Na sva tri mesta je znao šta treba da radi. Seo bi na stolicu u bilo kojoj učionici, otvorio svesku i osetio kako mu se telo opušta od olakšanja kad profesor počne da priča.

Retko je obraćao pažnju na ostale studente tokom predavanja, ali Džulija Padavano isticala se na seminaru evropske istorije zato što bi joj se lice gotovo ozarilo od ogorčenosti i zato što je profesora – starijeg Engleza koji je u ruci stezao zgužvanu preveliku maramicu – izluđivala pitanjima. Duga, kovrdžava kosa njihala joj se oko sjajnog lica kao zavese dok je govorila ovakve stvari: *Profesore, mene zanima uloga Klementine u svemu ovome. Zar nije tačno da je ona bila Čerčilova glavna savetnica? Ili: Možete li da mi objasnite sistem šifriranja za vreme rata? Mislim, pojediniosti o tome kako sve to funkcionišu? Volela bih da mi navedete neki primer.*

Vilijam nikada nije progovarao na predavanju niti je odlazio kod profesora u kabinet da ga nešto pita. Smatrao je da je uloga studenta da drži jezik za zubima i da stiče što više znanja. Delio je profesorovo mišljenje da je neuljudno što ga ta kovrdžava devojka svakog časa prekida i zapitkuje, iako su ta njena pitanja Vilijamu često bila zanimljiva. Tkaninu ozbiljnosti u učionici tkali su studenti koji slušaju i profesor koji ih obasipa mudrošću pažljivo odmotavajući tepih reči; ova devojka je pravila rupe u toj tkanini kao da nije ni znala da tkanina uopšte postoji.

Vilijam se iznenadio kada se jednog popodneva posle predavanja stvorila pored njega i obratila mu se: „Zdravo. Ja sam Džulija.”

„Ćao. Vilijam.” Morao je da pročisti grlo; možda je to bio prvi put da je tog dana nešto rekao. Devojka ga je odmeravala širom otvorenim, ozbiljnim očima. Primetio je da su na sunčevoj svetlosti neki pramenovi njene smeđe kose zapravo boje meda. Činilo se da Džulija sija, i iznutra i spolja.

„Zašto si toliko visok?”

Nije bilo toliko neuobičajeno da ljudi komentarišu njegovu visinu; shvatao je da se svi iznenade kada uđe u prostoriju onoliki, pa većina ljudi oseti potrebu da nešto kaže. Nekoliko puta nedeljno bi čuo: *Kakav je vazduh tamo gore?*

Džulija je pak izgledala sumnjičavo kada je postavila to pitanje i zbog njenog izraza lica počeo je da se smeje. Zastao je na stazi koja

je išla u cikcak preko četvorougaoanog dvorišta okruženog zgradama, pa je zastala i ona. Vilijam se retko smejao i tada bi mu trnci prolazili kroz šake, kao da se upravo probudio iz sna tokom kog nije disao. Opšteuzev, osećao se prijatno, kao da ga neko golica. Kasnije, kada se bude osvrnuo na taj trenutak, znaće da se upravo tad zaljubio u nju. Ili tačnije, da se tada njegovo telo zaljubilo u nju. Nasred univerzitetskog dvorišta, pažnja jedne određene devojke je probudila smeh u njemu, izvukavši ga iz najskrivenijih delova njegovog bića. Vilijamovo telo – umorno od dodijalog uma koji većito okleva – moralo je da pokrene vatromet u njegovim nervima i mišićima da bi ga upozorilo da se dešava nešto važno.

„Zašto se smeješ?“, upitala je.

Uspeo je da se skoro potpuno uzdrži. „Nemoj da se uvrediš, molim te“, rekao joj je.

Nestrpljivo je klimnula glavom. „Nisam se uvredila.“

„Ne znam zašto sam ovoliko visok.“ Potajno je pak mislio da je snagom volje naterao sebe da poraste. Ozbiljan košarkaš mora da bude visok bar metar devedeset, a Vilijamu je to bilo toliko važno da je nekako uspeo da pobedi i sopstvenu genetiku. „Igram u košarkaškom timu koledža.“

„Barem si to pametno iskoristio“, rekla je. „Možda ću doći da gledam neku tvoju utakmicu. Inače me sport ne zanima i na kampus dolazim samo zbog predavanja.“ Ćutala je nekoliko trenutaka, a onda je brzo dodala kao da ju je sramota: „Živim kod kuće da bih uštedela.“

Džulija mu je rekla da zapiše njen broj u svojoj svesci za istoriju i, pre nego što je otišla, pristao je da je pozove sutradan uveče. Do određene mere bilo je nebitno da li ga je privukla ili nije. Tamo nasred dvorišta, ova mlada žena je, po svemu sudeći, odlučila da će njih dvoje postati momak i devojka. Kasnije će mu reći da ga je nedeljama posmatrala na predavanjima i da joj se dopalo koliko ih je pažljivo slušao i koliko je bio ozbiljan. „Nisi smešan kao ostali dečaci“, rekla je.

Čak i kad je upoznao Džuliju, košarka mu je i dalje oduzimala najviše vremena i najviše zaokupljala misli. Bio je najbolji igrač u svom srednjoškolskom timu; zaprepastio se kada je otkrio da je na „Nortwesternu” među najslabijima. U ovom timu njegova visina nije bila dovoljna da se istakne, a ostali momci bili su snažniji od njega. Mnogi od njih dizali su tegove nekoliko godina, pa se uspaničio što nije znao da je i to trebalo da radi. Na treninzima bi ga lako oborili i gurnuli u stranu. Počeo je da odlazi u teretanu pre treninga i ostajao je na terenu dokasno da puca na koš iz različitih uglova. Stalno je bio gladan i uvek je nosio poneki sendvič u džepu. Uvideo je da će verovatno igrati na poziciji „lepka”². Bio je prilično dobar u dodavanju, šutiranju i odbrani, zbog čega je bio koristan mada nije bio nadaren sportista. Njegova najvrednija osobina bila je ta što je retko pravio greške na terenu. „Visok košarkaški koeficijent inteligencije, ali slabi skokovi”, rekao je jedan trener za njega misleći da ga Vilijam ne čuje.

Njegova školarina je podrazumevala da radi na kampusu, pa je sa spiska mogućnosti izabrao posao koji se obavljao u zgradi u kojoj je trenirao zato što je to bilo zgodno za košarku. Pojavio se u perionici veša smeštenoj ispod podruma ogromne zgrade u zakazano vreme, gde ga je dočekala mršava žena sa visokom afro-frizuricom i naočarima. Zavrtela je glavom rekavši: „Na pogrešnom si mestu. Rekli su ti da dođeš ovde? Belcima se ne dodeljuje perionica. Treba da odeš u biblioteku ili studentski rekreacioni centar. Hajde, idi.”

Vilijam je osmotrio tu dugu, usku prostoriju. Duž jednog zida bilo je trideset veš-mašina, a sa druge strane trideset sušilica. Bilo je tačno da, koliko je video, tu nema belaca.

„Kakve veze ima?”, odvratio je. „Želim ovaj posao. Molim vas.”

Ponovo je zavrtela glavom, pri čemu su joj se naočare klatile na nosu, ali pre nego što je stigao da kaže još nešto, neko ga je potapšao po leđima i dubokim glasom ga pozvao po imenu. Okrenuo se i

² Dobar, nesebičan saigrač, kome nije primarni cilj da lično postigne što više poena, već da što više pomogne saigračima i da tim pobedi. (Prim. prev.)

ugledao Kenta, člana košarkaškog tima koji je također bio prvi razred, inače jakog krilnog centra. Kent je imao skoro sve suprotne košarkaške sposobnosti od Vilijama: bio je izuzetan sportista, koji je teatralno zakucavao, energično se borio za loptu posle promašaja i trčao svakog minuta utakmice, ali je postizao loše rezultate u igri, više puta gubio loptu tokom meča i nikad nije znao gde da stane kad brani. Trener se hvatao za glavu dok je posmatrao Kenta kako trči po terenu, verovatno se nervirajući zbog tolikog nesklada između fizičkog potencijala tog mladića i njegove nepredvidive, brzopotezne igre.

„Hej, ortak”, rekao mu je Kent. „I ti radiš ovde? Gospodo, mogu ja da mu pokažem gde su konopci ako želite.” Kent se široko osmehnulo strogoj ženi da je ubedi.

To ju je smekšalo, pa je rekla: „Dobro, hajde, onda. Skini mi ga s vrata, pretvaraću se da nije ovde.”

Od tada su Vilijam i Kent usklađivali smene u perionici da bi mogli da rade zajedno. Prali su stotine peškira, dresova i šortseva za svaki tim. Oprema za fudbal je bila najgora zbog smrada i dubokih mrlja od trave, koje su morale da se čiste utrljavanjem posebnog izbeljivača u tkaninu. Vilijam i Kent su stvorili ritam u svakom koraku procesa pranja; uz fokus na proračun vremena i efikasnost, taj posao kao da je bio produžetak košarkaškog treninga. To vreme su koristili za analizu utakmica pokušavajući da smisle kako da učine svoj tim boljim.

Jednog popodneva, dok su pakovali ogromnu gomilu peškira, Vilijam mu je objašnjavao: „Ide ovako: prvo pas šuteru šuteru, onda krilo sa čeonu linije zaobiđe njihovog blokera, a onda šuter blokira da bi centar pucao.” Vilijam je zastao kako bi se uverio da ga Kent razume. „Ako pas ode centru, krilo treba da iskorači u kornu, a drugo krilo da se izvuče iz te blokade i onda drugi šuter treba da blokira sa slabe strane.”

„Da blokira blokera.”

„Tako je, a ako centar doda krilu, onda se fleks kontinuirani napad ponavlja.”

„Previše predvidivo! Trener hoće da izvodimo istu stvar iznova i iznova...”

„Ali ako to izvedemo kako treba, onda odbrana ne može da uradi mnogo šta da to spreči čak i ako znaju šta smeramo, pogotovu ako krenemo...”

„Momci”, dobacio je čovek koji je stajao pored susedne sušilice, „jeste li svesni da to što pričate nema nikakve logike? Mislim, ja pratim košarku, ali pojma nemam o čemu pričate.”

Kent i Vilijam su mu se nasmešili. Po završetku smene odlazili su na sprat u salu, gde je bilo dvadeset stepeni hladnije, i pucali na koš.

Kent je bio iz Detroita, imao je čvrsta uverenja o svim igračima i timovima NBA i često bi zastao u pola rečenice da bi se smejaio glupim šalama koje su letele po svlačionici kao papirni aviončići. Na treninzima je trener vikao na njega zbog šepurenja, za šta bi se Kent izvinio, ali se ne bi uzdržao i to ponovio posle samo pet minuta. „Osnovne stvari!”, grmeo je trener iznova i iznova.

Kent je tvrdio da je u srodstvu sa Medžikom Džonsonom, koji je tada bio na završnoj godini na „Mičigen stejtu”, i vladalo je opšte mišljenje da će on sigurno biti u prvoj postavi u predstojećem draftu NBA. Kent je vrlo lako sklapao prijateljstva – svima se dopadao – pa se Vilijam pitao zašto je Kent odlučio da se druži s njim. Video je samo to da Kentu odgovara što je ćutljiv i da je zahvaljujući tome održavao njihovo prijateljstvo. Uglavnom je Kent pričao, a Vilijam je vrlo sporo shvatio da Kent priča o stvarima iz privatnog života da bi Vilijam otkrio nešto o sebi. Kada je čuo da Kentova baba umire od leukemije, od čega su se svi u porodici zapanjili – navodno je tvrdila da će živeti večno i, budući da je bila toliko jaka, svi su joj poverovali – Vilijam je rekao Kentu da je do tada poslao samo jedno pismo roditeljima i da će ostati u domu tokom zimskog raspusta.

Posle dugog noćnog treninga, šetajući polako dvorištem, u kome nije bilo žive duše, dok su ih hvatali grčevi u mišićima od iscrpljenosti, Kent je rekao: „Ponekad moram da podsetim sebe da nije važno što me trener šalje na klupu ili što više na mene zato što

ne ceni to što sjajno igram. Studiraću medicinu. On ne može da spreči da se moja budućnost ostvari.”

Vilijam se iznenadio. „Bićeš lekar?”

„Sto posto. Nisam još razradio sve za stipendiju, ali hoću. Šta ćeš ti raditi posle koledža?”

Vilijam je bio svestan da su mu prsti hladni. Novembar tek što je počeo i, kad bi udahnuo, vazduh kao da je bio leden u njegovim plućima. Vilijam nikada nije razmišljao o životu posle koledža; bio je svestan da namerno odvraća pogled od budućnosti. Hteo je da kaže da će se baviti *košarkom*, ali nije bio dovoljno dobar da bi mu to postalo zanimanje. To što mu je Kent postavio to pitanje samo je potvrđivalo da i on misli da Vilijam nije dovoljno dobar.

„Ne znam”, odgovorio je Vilijam.

„Onda ćemo početi da razmišljamo o tome”, rekao je Kent. „Talentovan si. Imamo vremena.”

Da li sam talentovan?, pomislio je Vilijam. Nije bio svestan da je talentovan za bilo šta van košarkaškog terena.

Džulija je došla na košarkašku utakmicu u petak uveče početkom decembra i kada ju je ugledao na tribinama, vid mu se zamaglio i dodao je loptu drugom timu. „Hej”, viknuo je Kent protrčavši pored Vilijama po terenu. „Šta bi ono, jebote?” Što se odbrane tiče, ukrao je dve lopte koje su preokrenule igru u korist „Vajldketsa”. U napadu, u prostoru slobodnih bacanja, dodao je loptu odbivši je o teren otvorenom šuteru u uglu. Neposredno pre kraja poluvremena Kent je likujući uzviknuo: „Kapiram! Došla ti je devojka! Gde je?”

Posle utakmice – „Vajldketsi” su pobedili, a Vilijam je igrao svoje najbolje minute na početku sezone – popeo se na tribine da se vidi sa Džulijom. Tek kad joj je prišao, video je da sedi sa još tri devojke koje su ličile na nju. Sve su imale iste živahne uvojke do ramenâ. „Ovo su moje sestre”, rekla je Džulija. „Dovela sam ih da te posmatraju kao skauti. To je košarkaški izraz, zar ne?”

Vilijam je klimnuo glavom i – pošto su četiri devojke piljile u njega ne trepćući – odjednom je postao svestan koliko mu je kratak šorts i koliko mu se dres istanjiio.

„Uživale smo”, rekla je jedna od devojaka koje su izgledale malo mlađe. „Mada mi se čini da je bilo naporno. Mislim da se nikada u životu nisam toliko znojila kao ti. Ja sam Sesilija, a ovo je moja bliznakinja, Emelin. Mi imamo četrnaest godina.”

Emelin i Sesilija su mu se prijateljski osmehnule, pa im je uzvratio osmehom. Džulija i treća sestra, koja je sedela sa njene druge strane, posmatrale su ga pažljivo kao što procenitelji nakita odmeravaju dijamant. Ne bi se iznenadio ni da je jedna od njih iz tašne izvadila lupu i prinela je oku. „Izgledao si stvarno moćno... tamo na terenu”, rekla mu je Džulija.

Vilijam je pocrveneo, a i vrhovi Džulijinih obraza su porumeneli. Jasno je video da ta prelepa devojka žudi za njim i prosto nije mogao da veruje koliko ima sreće. Nijedna ga do tada nije želela. Poželeo je da je privuče sebi, pred sestrama, pred čitavom arenom, ali takav smeo potez nije bio u Vilijamovoj prirodi. Bio je sav znojav, a Džulija mu se opet obratila.

„Ovo je moja sestra Silvi”, rekla je. „Ja sam najstarija, ali sam od nje starija samo deset meseci.”

„Drago mi je što smo se upoznali”, kazala je Silvi. Njena kosa je za nijansu bila tamnija od Džulijine i ona je bila sitnije građe, sa manjim oblinama. Nastavila je da ga posmatra dok je Džulija sijala kao paun sa raširenim perjem. Dok je stajao tamo, primetio je kako se jedno dugme na Džulijinoj košulji otkopčalo pošto je tkanina bila prenategnuta zbog njenih bujnih grudi. Opazio je rub njenog ružičastog brushaltera pre nego što je shvatila šta se desilo i sve vratila na svoje mesto.

„Koliko braće i sestara ti imaš?”, upitala je Emelin ili Sesilija. Nisu bile identične, ali Vilijam ih nije razlikovao. Imale su isti maslinast ten, istu svetlosmeđu kosu.

„Braće i sestara? Nemam ih”, odgovorio je premda se, naravno, setio uramljene fotografije crvenokose devojčice u dnevnoj sobi svojih roditelja.

Džulija je već znala da je jedinac – bilo je to jedno od njenih prvih pitanja tokom njihovog prvog telefonskog razgovora – ali ostale tri devojke imale su komičan izraz šoka na licu.

„To je užasno”, rekla je Emelin ili Sesilija.

„Treba da ga pozovemo na večeru kod nas”, rekla je Silvi, a ostale devojke klimnuše glavom. „Izgleda usamljeno.”

I tako, posle četiri meseca na koledžu, Vilijam je našao devojku i novu porodicu.